

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.075/2017/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Magyar Anikó ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) szám alatti székhelyű felperesnek – dr. Halász Tamás ügyvéd által képviselt alperes neve (címe) szám alatti lakos alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2016. november 2. napján kelt 6.P.21.260/2016/16. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 17. számon előterjesztett fellebbezés folytán folyamatban lévő másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, mellőzi a felperest elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezést, és megállapítja, hogy a felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az alperest terhelő, államnak járó elsőfokú eljárási illeték mértékét 7.500,- (Hétezeröttszáz) forintra felemeli.

Mellőzi az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illetékre vonatkozó rendelkezést, és kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 7.500,- (Hétezeröttszáz) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 5.000,- (Ötezer) forint másodfokú eljárási költséget, és az államnak – külön felhívásra – 15.000,- (Tizenöt ezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes 2010. június 24. napjától teljes jogú tagja a felperesnek. Belépési nyilatkozata szerint a tagdíj fizetésére vonatkozó kongresszusi határozatnak eleget tesz.

A felek 2011. március 28-án megbízási szerződést kötöttek, melyben a felperes vállalta, hogy az alperes ellen hivatali visszaélés büntette miatt indult eljárásban jogi képviseletét ellátja. Megállapodtak abban is, hogy az ügy eredményes ellátásáért (pernyertesség esetén, vagy ha a munkáltatónak fizetnie kell, illetve egyezség keretében felajánlott összeg esetén, továbbá ha a megbízó szolgálati nyugállományba kerül, illetve ha más, a megbízónak megfelelő megoldás születik) a munkáltató által teljesített nettó összeg 10%-át fizeti meg a megbízó megbízási díjként a felperes szolidaritási alapjába. Rögzítették, hogy bírósági peres eljárás esetén a megítélt perköltség is a felperest illeti, mely valamennyi költségét és készkiadását tartalmazza. A szerződés szerint a felperes a munkáltató fizetéséig, illetve a pernyertességig nem igényli az alperestől semmiféle fizetési kötelezettség teljesítését. Az alperes ezzel szemben vállalta, hogy tagsági viszonyát három évig fenntartja. Kikötötték ugyanakkor, hogy ha a megbízó a megbízást visszavonja, a megbízott a megbízási díj arányos részére jogosult addig felmerült készkiadásai mellett.

A felperes megbízási szerződésekből eredő kötelezettségének eleget tett.

Az alperes tagsági jogviszonya – tagdíj nemfizetés miatt – 2012. december 4-én szűnt meg.

A felperes keresetében 55.000,- forint elmaradt tagdíj, 42.500,- forint megbízási szerződésből eredő költség, 10.000,- forint ügyvédi munkadíj, valamint további 10.000,- forint adminisztrációs és eljárási költség késedelmi kamatokkal növelt összegének megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét egyrészt arra alapította, hogy a felek között létrejött megbízási szerződés alapján ügyvéd igénybevételel eljár az alperes képviselőjében az őt érintő ügyben. Másfelől kérte figyelembe venni az elmaradt tagdíj iránti igényt, hogy az alperes tagsági viszonya – önhibájából – 2012. december 4-én megszűnt, holott azt kötelezettség-vállalására tekintettel három évig fenn kellett volna tartania. Keresetének jogalapjaként a Ptk. 478. §-át, 479. §-át és 201. §-ának (1) bekezdését jelölte meg.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy a felperes jogi képviselőt ellátta, ugyanakkor véleménye az volt, mivel tagsági jogviszonya – a felperesi közlés szerint – 2012. december 12-vel megszűnt, ezt követően tagdíjfizetési kötelezettsége nem merülhet fel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 59.250,- forint és késedelmi kamatai megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Egyidejűleg a felperest 15.000,- forint perköltség, az alperest pedig - az állam javára - 3.500,- forint le nem rótt kereseti eljárási illeték megfizetésére kötelezte, kimondva, hogy a fennmaradó 3.500,- forint le nem rótt eljárási illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad. Indokolása szerint a felek között megbízási szerződés jött létre, melyből eredő kötelezettségét a felperes azzal, hogy az alperes ellen folyó büntetőeljárásban jogi képviselőtől gondoskodott, teljesítette. Miután az ügy eredményes ellátásáért a felek lényegében sikerdíjat kötöttek ki, és mivel a büntetőeljárás az alperesre kedvezően zárult, az elszámolás alapja a kifizetett ügyvédi munkadíj összege, melynek 10%-a a megbízási szerződés 3. pontjában írt rendelkezés alapján az alperest terheli. Ez 4.250,- forintot tesz ki. Kifejtette továbbá, nem volt vitás a tagdíjfizetési kötelezettség, mely a megbízási szerződés 3. pontja szerint 3 évig terhelte az alperest. Ez alapozza meg a 2014 márciusáig járó, összesen 55.000,- forint hátralékos tartozás megfizetésére vonatkozó rendelkezést.

A felperest – figyelembe véve a jogi képviselők státuszát is – pernyertessége arányában kötelezte 15.000,- forint perköltség megfizetésére, utalva a Pp. 78. § (1) bekezdésére. Szintén a pernyertesség arányában döntött a le nem rótt eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 59. § (1) bekezdésének, 60. § (1) bekezdésének, 5. § (1) bekezdés d) pontjának és 42. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával.

Az ítélet részbeni megváltoztatása érdekében, annak perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte marasztalása mellőzése mellett annak megállapítását, hogy mindkét fél viseli az elsőfokú eljárásban felmerült saját költségét. Álláspontját azzal indokolta, hogy 46,5%-os arányban lett pernyertes, ami közelítőleg megfelel a felek közötti azonos aránynak, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásának lett volna helye.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett részének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alapos.**

A perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni. Erről a bíróság hivatalból határoz, azaz kérelem hiányában is köteles dönten, kivéve ha a fél a perköltség tárgyában való határozathozatal mellőzését kéri (Pp. 78. § (1) és (2) bekezdés). Részleges pernyertesség esetén azonban a Pp. 81. § (1) bekezdése irányadó. Eszerint ilyen esetben a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz. Ha a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincs számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét. A pernyertesség és pervesztesség aránya lényegileg attól függ, hogy a felperes keresete mennyiben volt megalapozott (hasonlóan: BH1979. 283.).

A perköltségszámítás alapja (Pp. 75. § (1) bekezdés) ugyanakkor mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) keretei között a bíróság mérlegeléssel állapítja meg a perköltség részeként figyelembe vehető ügyvédi munkadíj összegét. A mérlegelés szempontjait az R. nem adja meg, hiszen a költségeket az eset összes körülményére figyelemmel kell megállapítani, melyeket normatív szabályban nem lehet felsorolni. Az R.-ben meghatározott értékhatárhoz kötöttség ennek megfelelően nem a mérlegelés egyetlen szempontját jelenti, hanem csak a megtéríthető legmagasabb költségösszeg meghatározását szolgálja. Ez következik abból a jogszabályi megoldásból is, hogy a megállapítható legkisebb ügyvédi költségek összege nem kötődik a per tárgyának értékéhez.

A felperes keresete 117.500,- forint és járulékai megfizetésére irányult, ehhez képest pernyertességének aránya 50,4%. Így mivel a pernyertesség-pervesztesség aránya között a felek közt nincs számottevő különbség és sem az ügy bonyolultsága, sem az eljárás időtartama nem indokolja – a fellebbezési ellenkérelemtől eltérően – az alperes részére perköltség megfizetését, a Pp. 81. § (1) bekezdés 2. mondatának alkalmazása indokolt.

Az ítéletábrának ugyanakkor rendelkeznie kellett a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú eljárási illetékről. Ennek keretében mellőzte az állam terhén maradó le nem rótt elsőfokú eljárási illetékre vonatkozó rendelkezést, figyelemmel arra, hogy az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja szerinti személyes illetékmentesség a felperest az Itv. 5. § (2) bekezdése alapján csak akkor illeti meg, ha a vagyonszerzést, illetőleg az eljárás megindítását megelőző adóévben folytatott vállalkozási tevékenységéből származó jövedelme után társasági adófizetési kötelezettsége nem keletkezett és erről az 5. § (3) bekezdésének megfelelően nyilatkozott. Mivel ezt az eljárás tartama alatt nem tette meg, köteles a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint a le nem rótt elsőfokú eljárási illeték pernyertességéhez igazodó arányú (Pp. 81. § (1) bekezdés) megfizetésére külön felhívásra az államnak.

Ugyanakkor észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárási illetéket az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontjától eltérően állapította meg, így annak mértékét a jogszabálynak megfelelően megváltoztatta.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, mellőzte a felperest terhelő elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezést és megállapította, hogy mindkét fél maga viseli a saját költségét (Pp. 81. § (1) bekezdés). Hivatalból változtatta meg (Pp. 253. § (3) bekezdés) ugyanakkor részben az elsőfokú eljárási illeték mértékére és viselésére vonatkozó rendelkezéseket.

A felperes fellebbezése eredményesnek bizonyult, ezért az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján

köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviseletével összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítélőtábla a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetéséről a fentebb részletezetteket is figyelembe véve, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint rendelkezett. A fellebbezést az ítélőtábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2017. március 24.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.	Bálint Attila s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró